

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

СЛАВНІ ВЕТЕРАНИ! НАСТАВНИКИ МОЛОДІ! ВИХОВУЙТЕ МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ НА РЕВОЛЮЦІЙНИХ, БОЙОВИХ І ТРУДОВИХ ТРАДИЦІЯХ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ, РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ!

Із закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1982 року

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 18 (55)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 7 травня 1982 року.

Ціна 1 коп.

**РАДЯНСЬКІ
ВЧЕНІ! ПІДВИ-
ЩУЙТЕ ЕФЕКТИВ-
НІСТЬ ДОСЛІД-
ЖЕНЬ! ХАЙ МІЦ-
НІЄ СОЮЗ НАУ-
КИ І ВИРОБНИ-
ЦТВА!**

**СЛАВА РАДЯН-
СЬКІЙ НАУЦІ!**

Із закликів ЦК
КПРС до 1 Трав-
ня 1982 року

**9 ТРАВНЯ — СВЯТО ПЕРЕМОГИ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ У ВЕЛИКІЙ
ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ 1941—1945 РОКІВ**

РОСТИ ПАТРІОТАМИ

Світлий небокрай 22 червня 1941 року вкрила чорна хмара — фашистська Німеччина, віроломно розірвавши пакт про ненапад і без оголошення війни кинула свої полчища на територію Радянського Союзу на величезному фронті від Білого до Чорного моря.

В найтяжчі для країни дні Ленінський комсомол був бойовим помічником Комуністичної партії в організації відсічі загарбникам, які прагнули знищити найбільше завсуювання нашого народу — соціалістичний лад, перетворити багатонаціональний радянський народ на рабів, застосувати на практиці возведений фашистами в ранг державної політики геноцид щодо слов'янських націй. Зразу ж після початку війни ЦК ВЛКСМ прийняв постанову в якій говорилося: «В зв'язку з віроломним, розбійним нападом німецьких фашистів на нашу країну ЦК ВЛКСМ вимагає від всіх комсомольських організацій посиленої пильності, дисципліни, організованості. ЦК ВЛКСМ вимагає, щоб кожен комсомолец був готовий із зброєю в руках битися проти нападаючого, зарозумілого ворога, за Батьківщину, за честь, за свободу».

Сотні тисяч юнаків і дівчат свято виконали вимогу партії і комсомолу — безстрашно билися на фронтах Великої Вітчизняної, багато з них внесли свою частку у наближення Перемоги.

Численний колектив нашого інституту вітає з Днем Перемоги у Великій Вітчизняній війні і Радянських Збройних Сил, зичить їм здоров'я, творчої праці на благо нашої Вітчизни. Комсомольцями зустріли вони війну, двадцятирічними заглянули в очі смерті, хлопцями, які тільки-но розпочинали жити, прийняли на себе командиротами, батальйонами, полками, щоб квітучого, жданого травня 1945 увійти в повержений Берлін і встановити переможний Червоний прапор над рейхстагом, щоб пронести над Європою наш стяг Свободи, Миру, Життя.

Ми не зможемо сьогодні назвати імена всіх наших шанованих колег, які брали участь у боях з фашизмом, — назовемо окремих з них. Це — М. В. Архипов, В. Я. Сумін, І. Т. Корольов, В. М. Говоров, З. І. Постнікова, Б. С. Бугорський, Р. Я. Кігель, М. А. Буглаков, Д. Б. Налбандян та багато інших. Вони нагороджені

бойовими орденами і медалями, зараз ведуть активну роботу по вихованню молоді.

Не брав участі у бойових операціях викладач кафедри історії партії Володимир Сазонович Буличов. Та ми, молоді, повинні низько вклонитися йому, багатом таким, як він. П'ятнадцятирічним юнаком він потри—чотири зміни простояв за токарним верстатом виточуючи снаряди. Цілком можливо, що один із снарядів, зроблених руками Володі Буличова руйнував стіни ненависного народу світу фашистського рейхстага. Праця на заводі — це був його бій з фашистами і Володя так же свято виконував свій обов'язок, як його старший брат на фронті, повний кавалер орденів Слави.

Минули десятиріччя, пройшли віки, але подвиг народу у Великій Вітчизняній війні назавжди збережеться в серцях нинішніх і прийдешніх поколінь. Країна наша висунула сотні тисяч героїв, і нехай вони не мають найвищих нагород, найбільшою відзнакою їх подвигу є вдячність молодих поколінь, наслідування юнаками і дівчатами священних традицій нашого народу. Це — люди беззавітної любові до своєї Батьківщини, що пізнали радість вільної праці, щастя нового життя. Це — бійці безприкладної мужності, яких виховала Комуністична партія.

...Я УБИТ ПОДО РЖЕВОМ

...Я убит подо Ржевом,
Тот еще под Москвой.
Где-то войны, где вы,
Кто остался живой?
В городах миллионных,
В селах, дома в семье?
В боевых гарнизонах
На нашей земле?
Ах, своя ли, чужая,
Вся в цветах иль в снегу...
Я вам жить завещаю, —
Что я больше могу?
Завещаю в той жизни
Вам счастливыми быть
И родимой отчизне
С честью дальше служить.
Горевать — горделиво,
Не клонясь головой,
Ликовать — не хвастливо
В час победы самой.
И беречь ее свято,
Братя, счастье свое —
В память воина-брата,
Что погиб за нее...
Александр
ТВАРДОВСКИЙ.

ПРИВІТАННЯ

Давно відгрімилі бої. На обпаленій землі виросла молода трава, ростуть діти, внуки... Мир у нас! Але нема-нема, та й заболить у ветеранів рани — гіркий спомин про пережите. Багато про що нагадують вони, як і нагороди...

В нашому інституті працюють багато ветеранів Великої Вітчизняної війни, вони ведуть активну військову - патріотичну пропаганду серед молоді. Вони — гордість на-

шого вузу. В День Перемоги ветерани одягнуть бойові нагороди, багато з них зустрінуться з представниками повоєнного покоління, розповідатимуть про ті незабутні роки...

Щастя й здоров'я вам, дорогі наші ветерани! Довгих літ на благо нашої Вітчизни!

ПАРТКОМ, РЕКТОРАТ, МІСЦЕВКОМ, ПРОФКОМ, КОМІТЕТ ЛКСМУ.

Золота година миру! Хто пам'ятає тебе, 9 травня 1945 року, день, якому судилося повернути весну народам в її святкових шатах з буйного біло-рожевого цвіту вишень, ясної блакиті неба і тонкого павутиння ласкавих сонячних променів! Все співає, дзвенить... Перемога!

Радянські люди подарували світові мир. Про двох солдатів Великої Вітчизняної піде моя розповідь. Завідуючий виробничою практикою полковник запаса Іван Тимофійович Корольов і учбовий майстер, капітан Володимир Якович Сумін — ветерани Великої Вітчизняної війни.

І. Т. Корольов — виходець з простої сім'ї хлібороба. Ще з дитинства покохав рідну землю за її щедрість, теплоту, красу. Земля навчила його працювати і цінити працю інших лю-

□ ПРО ТИХ, ХТО ПОРУЧ

СЛАВА СОЛДАТСЬКА

дей. В 40-х роках закінчив школу, рік викладав у неповній середній школі.

В. Я. Сумін виріс в сім'ї вчителя. Дуже любив читати. З раннього віку цікавився історією, літературою, природничими науками.

Але не знали ці молоді, повні сил юнаки, що важким випробуванням для всього нашого народу і для них зокрема буде Велика Вітчизняна війна. Грізною стіною стали проти ворога сини і дочки нашої Батьківщини.

У 1941 році 19-річного Ваню Корольова призвали до лав Радянської Армії. Того ж року став курсантом артилерійського військового училища, а 30 червня 1942 року був від-

правлений на фронт. Визволяв Юхнов Московської області, Кіров, Вязьму, Оршу, Ярославль. Пройшов з боями Литвою. Під час війни був нагороджений орденом «Червона Зірка», 2 медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

18-річний Володя Сумін, учень середньої школи, в лютому 1943 року був направлений у шестимісячну школу авіаційних спеціалістів. У жовтні цього ж року пішов на фронт. Почав фронтовий шлях із Смоленської області. Брав участь у звільненні Білорусії, Прибалтики. Нагороджений медалями «За бойові заслуги», «За визволення Кенігсберга», «За перемогу над Німеччиною».

Історична місія випала на долю радянських людей в солдатських шинелях. Вони несли найдорожче — волю і мир народам світу. Зустрів Іван Тимофійович 9 травня у Прибалтиці, в Курляндії, а Володимир Якович — у прибалтійському місті Шауляй. В цей день воїни салютували перемозі, люди зі сльозами на очах, з квітами зустрічали своїх визволителів. Це було свято із свят, які знали люди. Це велике торжество перемоги над чорними силами фашизму. У страшенні лихоліття війни, у кровопролитній битві проти фашистської Німеччини радянські люди проявили чудеса мужності і героїзму на фронті і в ти-

лу. У післявоєнний час доля наших захисників склалась по-різному. І. Т. Корольов і В. Я. Сумін залишилися на військовій службі.

32 роки служив у лавах Радянської Армії Іван Тимофійович. За відданість своїй справі, творчу працю йому було вручено ордени «Знак пошани», «Червоної Зірки».

В. Я. Сумін присвятив військовій службі 25 років свого життя. Розпочав службу рядовим воїном, а закінчив у званні капітана. Нагороджений медалями «За бойові заслуги», «За бездоганну службу» та багатьма іншими нагородами.

Ми, молоде покоління яке знає про страхіття війни лише з книжок, кінофільмів, розповідей, низько схиляємо голови перед мужністю цих людей.

Н. ЛІСОВИЦЬКА.

ПАРАД ПЕРЕМОГИ

Земля такое видела однажды:
к подножью усыпальницы вождя,
солдаты волокли знамена вражды,
как обаянья шкуры на жердях.
Они, свисая, пыль мели с брусчатки...
А войны, в сиянии погон,
все били, били в черные их складки
надраненным кирзовым сапогом!
Молчала площадь.
Только барабаны гремели... И еще шаги.
Вот что такое «русские Иваны!» —
взгляните и запомните, враги!

Сергей ВИКУЛОВ.

ЛИСТ З ФРОНТУ

9 травня 1945 дзвінка вранці гучно оповила землю і наступив такий жадалий Мир. Ще були бої з фашистськими недобитками, ще у наших солдатів стріляли з-за рогу спалювані ненавистю до всього радянського зяті гітлерівці, але радянські воїни вже зачехлили гармати, твердо вірячи, що уже не треба буде готувати їх до бою. Наша країна лежала в руїнах, і руки, звиклі чотири роки тримати автомат і саперну лопатку, тягнулися до мирної праці. Солдату хотілося відчуття в руках важелів не

танка, а тригтора. Майже сорок років минуло відтоді. Час — це закономірно, — стирає в пам'яті подробиці минулого, та є в історії цілих народів події, в яких ми, наступні покоління, не маємо права втратити найменшу дрібничку. І тому молоді з такою шанобою схилиють голову перед пам'ятником загиблим, братською могилою, партизанською землянкою, що збереглася до нашого ча-

су, а чи просто перед зарослим травною окопом. Тому такою широкою популярністю користуються спогади провідних полководців Великої Вітчизняної, з таким інтересом читають молоді і люди старших поколінь книги Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, що відтворюють героїчні воєнні та повоєнні часи.

Листи з фронту, батькові чи дідові погоні,

що зберігаються вдома, поштовий газетний листок — ці реліквії нагадують нам про незабутнє, вчать нас, виховують.

До нашої редакції потрапила газета курських залізничників за 21 вересня 1944 року. В ній розповідається про події на фронті, щойно розпочату відбудову країни, надруковано лист з фронту. Подаємо кілька матеріалів з цієї газети, зокрема лист з фронту, в якому йдеться про відважного солдата, нині працівника нашого інституту Б. С. Бугорського.

СИН — ПАТРІОТ

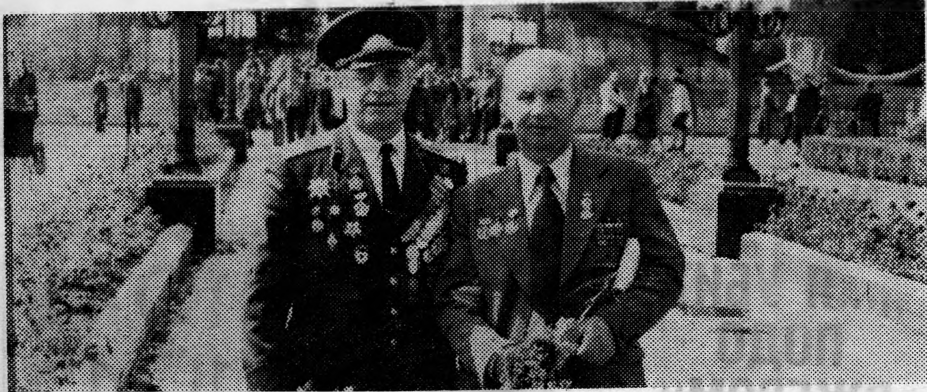
В родині машиніста-інструктора Курського депо Семена Івановича Бугорського велика радість. З фронту одержано лист з частини, де служить його вісімнадцятирічний син Броніслав. Подаємо його: «Шановний Семен Іванович!

Командування частини, де служить Ваш син Бугорський Броніслав Семенович, шле Вам фронтовий привіт і щонайкращі побажання у вашому житті і роботі.

Ваш син за час перебування у нашій частині показав, як треба бити німецьких загарбників. Тільки за один день боїв він підбив німецький танк і знищив кілька гітлерівців.

Броніслав Семенович б'ється сміливо, хоробрі, як справжній патріот нашої Батьківщини. Ми гордімося Вашим сином і висловлюємо Вам щиру вдячність за те, що Ви виростили такого сина для Червоної Армії. Він продовжує боротьбу з німецькими загарбниками. Будьте здорові, Семене Івановичу, бажаємо Вам довгих років життя.

Командир частини
М'ясников.
Польова пошта
03733 «Б».
Газета «Курський залізничник» за 1944 год.

На знімку: Б. С. Бугорський з бойовим побратимом.

1944 року газета „КУРСЬКИЙ ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНИК“

ПИСАЛА:

СВОЇМИ СИЛАМИ

Коллектив механічного цеху сьомої дистанції путі, включившись у переджовтнєве соціалістичне змагання, взяв зобов'язання покрити дах ковальського цеху своїми силами.

вишукуючи матеріал на місці.

На перший погляд здається: ну що тут особливого — покрити один цех?.. Однак і в цій маленькій справі доводиться зустрічатися з великими

труднощами. Немає ні шматка заліза. Робітники розшукують старі залізні діжки, розбивають їх, і відкладаючи, говорять: «Це на дах. Ввечері будемо крити!»

Жоден член нашого колективу не пройде навіть повз маленький шматок заліза.

На 50 процентів цех уже покритий. Своє зобов'язання ми виконаємо достроково.

П. НІКУЛІН,
зав. майстернями.

Благородний вчинок

Рішенням Центрального Комітету Компартії України та Ради Міністрів Української РСР в галузі науки і техніки Державну премію Української РСР в 1981 році присуджено ректору Вінницького політехнічного інституту, доктору технічних наук, професору І. В. Кузьмину за підручник «Основи теорії інформації і кодування», опублікований у 1977 році.

Грошову премію професор Кузьмін перерахував у Радянський Фонд миру.

ПРО ТОВАРИША

60-та ВЕСНА

Вже 23-й рік доцент кафедри вищої математики Арон Мойсейович Маргасін вносить свій вагомий доробок в справу виховання висококваліфікованих інженерно-технічних працівників, озброює їх глибокими фундаментальними знаннями з математики.

Бажаючи передавати знання людям, мрія про професію педагога народилася ще в нелегкі роки Великої Вітчизняної війни, коли Арон Мойсейович був мінометником 174 стрілецького полку. Мрія здійснилась — після війни Арон Мойсейович вступає до Вінницького педагогічного інституту, а вже в 1949 році починає свій шлях на не легкий, але плідний педагогічний ниві.

Коли в 1960 році у Вінниці відкрився перший вищий технічний учбовий заклад, Арон Мойсейович був серед тих, хто почав давати інженерну освіту молоді в центрі Подільського краю.

З глибокою вдячністю та сердечною теплотою згадують викладача випускники нашого інституту — нині провідні інженери та керівники підприємств.

Досвідчений педагог, чуйний товариш, Арон Мойсейович користується заслуженою повагою серед товаришів по роботі, серед студентської молоді.

Відзначаючи славний ювілей нашого товариша — 60-річчя з дня народження — колектив кафедри вищої математики зичить Арону Мойсейовичу доброго здоров'я, оптимістичного настрою, довголіття й щастя в особистому житті.

Ю. ВОЛКОВ,

зав. кафедрою вищої математики, доцент.

Діалог на фоні машини

— Боже, як я втомилася від міста, від суєти, цивілізації. Швидше б на лоно природи...

— Віриш, я цілий рік мрію про цей момент, коли ми сядемо в машину. Дві години — і ми на лоні природи... Ти куди поклала сумку-холодильник?..

— На задньому сидінні. До речі, куди ти сунув кофемолку, і пілосос, ну той, що працює від машини?

— Ти думаєш я пам'ятаю? Здається, у валізу, разом з міксером. А де надувна лодка?

— Ти ж на ній сидиш.

— А-а. Я ж відчувую, що високувати сиджу. А сітку від комарів ти не забула?..

— Звичайно. Я точно пам'ятаю, що загорнула в неї посуд. До речі, ти взяв сифон?

— Так. Він в багажнику під шезлонгом. Там, де туалетний папір. А де магнітофон?

— Магнітофон... Магнітофон...

— А що в сумці, яку ти тримаєш в зубах. Він не там?

— Ні, там киятильник. Зараз покладу його під килим. Здається, можна їхати.

В. РОЗЦАХОВСЬКИЙ.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Гарібальдійка — росіянка

На одному з полотен живописця В. Верещагіна — замок святого Ангела, зображена гарна молодіжка з задумливим поглядом синіх очей. Це Гарібальді — Луїджі Кастеллаццо — план втечі. Вона виконала доручення: Кастеллаццо втік перед давячою рукою для дітей, яка в молоді роки жила в Італії. Олександр Миколайович добре знав всі російську жінку. Вона була гарібальдійкою. Робота її у госпіталях по догляду за пораненими повстанцями була сміливою і самовідданою. А тоді було дуже небезпечно, особливо росіянам, виказувати у Римі своє співчуття ідеям Гарібальді.

Олександра Миколайовна була такою популярною серед повстанців, що отримала у подарунок від пораненого гарібальдійця сорочку, запламовану кров'ю, пролитую за звільнення батьківщини. Її гарібальдійці доручили проникнути під виглядом «нареченої» в замок святого Ангела.

Враг сломлен. Победа.
Девятое мая.
В столице на площади
Красной парад.
С тех пор в этот день мы
о тех вспоминаем,
Что в битву ушли — не
вернулись назад.
Стоят ветераны.
Склонились знамена,

А Вечный огонь скорбь
людскую хранит.
И деды дома хранят
погоны.
Ничто не забыто, никто
не забыт!

Н. ТИТАРЕНКО,
студентка.

НОВІ КНИГИ

За минулий місяць бібліотека одержала такі видання:

Вычислительные методы и программирование. Сб. работ науч.-исслед. вычислительного центра Московского у-та (Под ред. В. А. Морозова, Е. С. Николаева, — М.: Изд-во МГУ Вып. 35, 1981. — 216 с. 2 экз.

Докучина Н. И. Елькин В. Г. Программное обеспечение мини-ЭВМ. Обзоры по электронной технике. — М.: 1974. — 36 с. 1 экз.

Куриленко Т. М. Научные основы работы куратора академической группы. — М.: Высшая школа, 1982. — 112 с. 15 экз.

Лисичкин В. А. Принятие решений на основе прогнозирования в условиях АСУ. — М.: Финансы и статистика, 1981. — 50 с. — (Методы оптимальных решений) 2 экз.

Международные неправительственные организации и учреждения: Справочник. М.: 1982. — 373 с. 2 экз.

Метелкин И. И., Скальская В. П. Надежность металлокерамики с к и х узлов по вакуумной плотности. (Мин. электр. пром-ти СССР) М.: 1975. — 45 с. 1 экз.

Петров М. И. Техника вычислений на микрокалькуляторе «Электроника БЗ-19М». — М.: Финансы и статистика, 1981. — 167 с. 2 экз.

Полухин Н. П. и др. Таблицы для программирования механической обработки криволинейных поверхностей. Л.: Машиностроение, 1981. — 312 с. 4 экз.

Поверхностные акустические волны. Под ред. А. Олинера. Перевод с англ. М.: Мир, 1981. — 390 с. 1 экз.

Райченко А. И. Математическая теория диффузии в приложениях. К.: Наукова думка, 1981. № 396 с. 1 экз.

Розанов Н. П. Крупнопанельное домостроение. — М.: Стройиздат, 1982. — 224 с. 5 экз.

Роль кафедры в реализации комплексного подхода к воспитанию студентов. М.: НИИВШ. 1982 — 4 с. 2 экз.

Соина С. В., Томашевский А. Г. Высокотемпературные тепловые трубы. М.: ЦНИИ электроники. 1977. — 44 с. 1 экз.

Справочник по проектированию электрических сетей и электрооборудования. М.: Энергоиздат, 1981. — 406 с. 5 экз.

Степанчук К. Ф. Тиняков Н. А. Техника высоких напряжений. Учеб. пособие. 2 изд-е, перераб и доп. — Минск: Вышэйш. школа, 1982. — 367 с. 39 экз.

Строительство и ремонт одноэтажных домов. М.: Стройиздат, 1981 — 196 с. 2 экз.

Редактор
В. ВІТКОВСЬКИЙ.